

HAJTMAN KORNÉL

nagybőgő

nem szeretem a nagybőgőt
ha hangszerek élnének ő lenne a bunkó melák
akit semmit nem ért
náluk jobban csak a népi nagybőgősöket utálom
unottan hasálnak hangszerükön
és várják a csárdás végét

szeretem a nagybőgőt, mert ez az egyetlen hangszer
amiben egy ember is elfér
koporsó
fel kell feszíteni a hátlapját
belehelyezni élve a bőgőt
a mélybe ereszteni
és az eszeveszett kopogásra pedig
verbunkot húzni
így végre úgy adná a ritmust a zenéhez
mintha ez lenne az utolsó játéka

furulya

szeretem a furulya hangját
tisztá és misztikus
kár, hogy nem lehet a hangokat tapintani és érezni
a citromot is szeretem
úgy eszem, mint mások a narancsot
éliezem, hogy marja a szám
koncertre készülök
első sorban ülök
a művésznő virslíujjai
eltakarják és szabadon hagyják a zenenyílast
előveszem a citromot és nyalni kezdem
a nyáltermelés megindul
először csak óvatos cseppekben folyik ki a hangszerből
fortissimo és fröcsög
beborítja arcomat
hallom, érzem
mindketten élvezzük
izzadságként folyik arcomon a zene
vége
letette a hangszer
és úgy néztünk egymásra mint a színészek a pornófilm végén